

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: V. V., narozený dne X
bytem N. 14, Ú. n. L.

proti
žalované: Univerzita Palackého v Olomouci
sídlem Křížkovského 511/8, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2018, č. j. UPOL-74784/9410-2018, ve věci ukončení studia,

takto:

I. Rozhodnutí rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 28. 5. 2018, č. j. UPOL-4784/9410-2018, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 30. 7. 2018 se žalobce domáhal u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci zrušení rozhodnutí rektora žalované, prof. Mgr. J. M., M.A., Ph.D., (dále jen „rektor“) ze dne 28. 5. 2018, č. j. UPOL-74784/9410-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým rektor zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí děkanky Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, JUDr. Z. P., Ph.D., (dále jen „děkanka“) ze dne 26. 2. 2018, č. j. UPOL-40231/7940-2018, kterým děkanka rozhodla o ukončení žalobcova

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

studia v prezenční formě magisterského studijního programu Právo a právní věda M6805, oboru Právo, a toto rozhodnutí potvrdil.

B. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

2. Žalobce dne 20. 7. 2016 zaslal vedoucímu Katedry soukromého práva a civilního procesu v souladu s článkem 22 odst. 7 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého (dále jen „studijní a zkušební řád“) žádost o přezkum písemné klauzurní práce (dále jen „žádost o přezkum“) z předmětu Civilní proces 1, kterou neúspěšně vykonal dne 30. 6. 2016. V žádosti o přezkum uvedl, že hodnocení klauzurní práce dne 14. 7. 2016 konzultoval se zkoušejícím z Civilního procesu 1, JUDr. M. J., Ph.D. (dále jen „zkoušející“). Ten žalobci sdělil, že v klauzurní práci nesprávně vypracoval petit žaloby, protože ve výroku I. žalobního petitu chyběla částka, ze které se počítal úrok z prodlení. Žalobce v žádosti o přezkum sdělil, že výrok I. žalobního petitu v klauzurní práci zpracoval takto: *„žalovaný je povinen zaplatit žalobci 1 514 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 4. 2014 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku“*, což považoval za správné. Odkázal na Vzory rozhodnutí a úkonů soudů, které slovo „ročně“ u stanovené výše úroků neobsahují.
3. Hodnocení studijního výsledku přezkoumal dne 18. 8. 2016 vedoucí Katedry soukromého práva a civilního procesu, prof. JUDr. I. T., CSc. (dále jen „vedoucí katedry“), a žádost o přezkum zamítl mimo jiné s tím, že *„při přezkumu hodnocení jsem vycházel z toho, že stanovení zadání písemného ověření studentských znalostí při plnění studijních povinností, jakož i hodnocení tohoto ověření je věcí odborného posouzení zkoušejícího. Vedoucí katedry do toho nezasahuje“*.
4. Žalobce dále podal u děkanky žádost o výjimečné prominutí povinností studenta a o povolení vykonat komisionální zkoušku nad rámec opravných zkoušek z Civilního procesu 1 ze dne 7. 9. 2017 (dále jen „žádost o výjimku“).
5. Rozhodnutím o výjimce ze dne 15. 9. 2017, č. j. UPOL-115040/7940-2017, děkanka zamítlá žádost o výjimku.
6. Dne 26. 10. 2017 byla žalobci doručena výzva ze dne 12. 10. 2017, č. j. UPOL-126385/7940-2017, k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (dále jen „výzva“).
7. Žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 1. 11. 2017 uvedl, že podklady pro rozhodnutí o ukončení studia jsou neúplné, neboť chybí úspěšně vykonaná zkouška ze dne 30. 6. 2016, která brání děkance vydat rozhodnutí o ukončení studia
8. Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2018, č. j. UPOL-40231/7940-2018, děkanka rozhodla o ukončení studia žalobce v prezenční formě magisterského studijního programu Právo a právní věda M6805, oboru Právo. Uvedla, že ze studijního spisu žalobce vyplývá, že žalobce nebyl úspěšný při pokusu o splnění kolokvia z Civilního procesu 1, konajícího se dne 30. 6. 2016, ani při dalších pokusech o splnění tohoto předmětu, což vyplývá z komunikace probíhající mezi žalobcem a zkoušejícím ze dne 17. 7. 2016 a dále ze zamítnuté žádosti o přezkum. Jelikož byl předmět zakončen písemným kolokviem, které žalobce úspěšně nevykonal, tento předmět žalobce nesplnil.
9. Proti rozhodnutí děkanky o ukončení studia ze dne 26. 2. 2018, č. j. UPOL-40231/7940-2018, žalobce podal odvolání ze dne 1. 4. 2018, ve kterém mimo jiné uvedl,

že děkanka rozhodla o ukončení studia, i když kolokvium z Civilního procesu 1 úspěšně složil. Děkanka o této skutečnosti neprovedla důkaz, který měl být součástí podkladů pro rozhodnutí a ke kterému se měla vyjádřit.

10. Rektor napadeným rozhodnutím ze dne 28. 5. 2018, č. j. UPOL-74784/9410-2018, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí děkanky potvrdil. Mimo jiné uvedl, že „*hodnocením zkoušejícího, resp. vyjádřením vedoucího pracoviště garantujícího předmět, byla vázána i děkanka PF UP, když děkanka je v souladu s čl. 22 odst. 7 SZŘ UP oprávněna přezkoumávat hodnocení kolokvia pouze v případě, kdy by zkoušejícím byl vedoucí katedry, což se ve Vašem případě nestalo*“.

C. Žaloba

11. Žalobce v žalobce popsal průběh studia a správního řízení. Uvedl, že si je vědom, že výsledky zkoušek nepodléhají samostatnému přezkumu, ale slouží-li výsledky zkoušek k vydání správních rozhodnutí, pak je nezbytné, aby se tyto zkoušky staly předmětem dokazování. Žalovaná měla provést všechny navrhované důkazy týkající se postupu zkoušejícího, vedoucího katedry, děkanky, včetně důkazu o vykonané zkoušce ze dne 30. 6. 2016. Podle žalobce děkanka ani rektor neprovedli k důkazu úspěšně vykonanou zkoušku, listinu o přezkumu studijního výsledku, nezabývali se obsahem důkazů, nehodnotili je, pouze setrvali na stanovisku zkoušejícího a vedoucího katedry.
12. Žalobce namítal, že zkoušející vědomě popřel úspěšnost vykonané zkoušky ze dne 30. 6. 2016, přičemž vedoucí katedry se za zkoušejícího postavil, aniž by se zabýval vykonanou zkouškou samotnou. Děkanka v rozhodnutí o ukončení studia vycházela pouze z tvrzení zkoušejícího a sdělení vedoucího katedry a nesprávně uvedla, že zkouška, ať úspěšně či neúspěšně vykonaná, je vyloučena z přezkumu.
13. Děkanka neprovedla důkaz o vykonané zkoušce ze dne 30. 6. 2016, nezdůraznila, v čem, student pochybil, nehodnotila důkazy. Dodržení formálního postupu bez provedení a hodnocení důkazů však podle žalobce nemůže být základem pro vydání rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti brojil proti tvrzení rektora, že rozhodnutí děkanky mu nepřísluší jakkoli komentovat či přezkoumávat. Rektor se podle žalobce vzdal odpovědnosti a popřel úlohu odvolacího orgánu.
14. Žalobce měl za to, že by krajský soud měl přezkoumat postup správních orgánů ve vztahu k vykonané zkoušce, zjistit, z čeho správní orgány pro hodnocení důkazů vycházely, zkoumat, zda byl důkaz řádně popsán, v čem tkví nesprávnost tvrzení o nevykonané zkoušce a co vytknul zkoušející studentovi. Neobsahuje-li rozhodnutí o ukončení studia hodnocení konkrétních důkazů, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.
15. Žalobce tvrdil, že splnil povinnosti studenta a úspěšně vykonal zkoušku z Civilního procesu 1, což by se potvrdilo řádným provedením důkazů, k čemuž v posuzované věci nedošlo. Rektor se namísto přezkoumání postupu děkanky dovolával jejího rozhodnutí jako správného, aniž by se zabýval výsledkem zkoušky ze dne 30. 6. 2016.
16. Žalobce dále v žalobě učinil teoretickou úvahu o tom, jaké osoby by měly být oprávněny zastupovat stěžovatele v řízení o kasační stížnosti.

D. Vyjádření žalované

17. Rektor žalované ve vyjádření ze dne 16. 5. 2019 navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že hodnocení vědomostí, které student projevil u zkoušky, zápočtu či kolokvia, náleží toliko příslušnému zkoušejícímu, nikoliv samotnému studentovi. Příslušný zkoušející klasifikoval písemnou práci žalobce jako nevyhovující, a proto žalobci neudělil kolokvium z předmětu Civilní proces 1 ani při druhém zapsání tohoto předmětu, což je důvodem pro ukončení studia. Zkoušející svou klasifikaci nezměnil ani po konzultaci s žalobcem, který následně požádal o přezkoumání svého případu prof. T., vedoucího pracoviště garantujícího předmět podle čl. 22 odst. 7 studijního a zkušebního řádu. Prof. T. žádné pochybení nezjistil, a proto žádost o přezkoumání předmětného kolokvia zamítl jako neopodstatněnou (vyjádření prof. T. žalobce osobně převzal dne 22. 8. 2018). Žalobce využil všech možností nabízených studijním a zkušebním řádem, hodnocení předmětného kolokvia však změněno nebylo, což znamená, že žalobce kolokvium z předmětu Civilní proces 1 nesplnil.
18. Podle rektora ve studijním spisu není a vzhledem k uvedenému ani nemohl být založen žádný dokument, ze kterého by plynulo, že by žalobce u předmětného kolokvia uspěl. Děkanka a rovněž rektor tedy zcela v souladu s obsahem studijního spisu žalobce vycházeli ze závěru, že žalobce předmětné kolokvium nesplnil (ani při druhém zapsání předmětu Civilní proces 1).
19. Rektor dále uvedl, že ze studijního spisu žalobce je patrné, že na každé podání žalobce bylo odpovídajícím způsobem reagováno. Pokud žalobce ve svém odvolání navrhoval provedení nějakého důkazu a tento následně proveden nebyl, pak tento postup byl vždy řádně odůvodněn. To, že žalovaná nerozhodla tak, jak žalobce požadoval, resp. jak předpokládal, nelze považovat za porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

E. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobce podal žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
22. Žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Krajský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.
23. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě

nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi okolnostmi, které uplatnil žalobce, a zda srozumitelným způsobem uvedla, jaké skutečnosti vzala při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

24. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45).
25. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), nikoli tehdy, vypořádá-li se správní orgán s obsahem a smyslem námitek, avšak toliko nereaguje na každou větu účastníka. Správní orgány dokonce nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
26. Dle krajského soudu nyní posuzované napadené rozhodnutí splňuje základní obsahové náležitosti, z odůvodnění je možné zjistit, jakými úvahami byla žalovaná při své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí. Z rozhodnutí lze zjistit závěry, které žalovaná ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla. Žalobce ostatně s těmito závěry v podané žalobě polemizuje, což by nebylo možné, pokud by vydané rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo.
27. Krajský soud tedy ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. O věci uvážil takto:
28. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná neprovedla řádné hodnocení důkazu, konkrétně přezkumu hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016. Žalobce měl za to, že klauzuru ze dne 30. 6. 2016 řádně vykonal. Uvedl, že prof. T., vedoucí katedry, „*se za zkoušejícího postavil, aniž by se zkouškou zabýval*“.

29. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že děkanka v rozhodnutí o ukončení studia žalobci sdělila, že pokus o splnění předmětu Civilní proces 1 nebyl úspěšný, což vyplývá rovněž *„ze zamítnuté žádosti o přezkum hodnocení studijního výsledku“* dle čl. 22 odst. 7 studijního a zkušebního řádu ze dne 18. 8. 2016.
30. Žalobce proto v odvolání proti rozhodnutí děkanky o ukončení studia namítal, že děkanka rozhodla o ukončení studia, aniž by o složení zkoušky z Civilního procesu 1 ze dne 30. 6. 2016 provedla důkaz, který byl rovněž součástí podkladů. Následně žalobce v odvolání navrhoval, aby rektor k důkazu mimo jiné provedl přezkum hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016.
31. Rektor na str. 4 napadeného rozhodnutí ke shora popsaným odvolacím námitkám vyslovil, že žalobce se již obrátil s žádostí o přezkum hodnocení studijního výsledku, konkrétně klauzury ze dne 30. 6. 2016, na vedoucího pracoviště garantujícího předmět. Ten v přezkumu hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016 dospěl k závěru, že nezjistil žádné pochybení a žádost žalobce o přezkum zamítl jako neopodstatněnou. Žalovaná je podle rektora vázána hodnocením zkoušejícího, resp. vyjádřením vedoucího katedry, a tudíž je třeba setrvat na tom, že žalobce u kolokvia z Civilního procesu 1 nebyl úspěšný. Podle žalovaného *„hodnocením zkoušejícího, resp. vyjádřením vedoucího pracoviště garantujícího předmět, byla vázána i děkanka PF UP, když děkanka je v souladu s čl. 22 odst. 7 SZŘ UP oprávněna přezkoumávat hodnocení kolokvia pouze v případě, kdy by zkoušejícím byl vedoucí katedry, což se ve Vašem případě nestalo“*. Rektor dále sdělil, že přezkoumání hodnocení písemného kolokvia z Civilního procesu 1 a samotné hodnocení vědomostí mu nepřísluší.
32. S uvedeným hodnocením důkazu, tedy přezkumu hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016, krajský soud nesouhlasí. Jak vyplývá z výše uvedených citací napadeného rozhodnutí (a taktéž z vyjádření k žalobě), měl rektor za to, že žalobce využil všechny možnosti předvídané studijním a zkušebním řádem, tedy podal žádost o přezkum hodnocení studijního výsledku, a osoba k tomu oprávněná tuto žádost řádně posoudila a dospěla k závěru, že žádost byla neopodstatněná. Tak tomu dle krajského soudu nebylo.
33. Podle článku 22 odst. 7 studijního a zkušebního řádu *pokud je předmět ukončován písemnou formou, má student v případě neudělení zápočtu nebo kolokvia právo do 7 dnů od oznámení výsledků zápočtu nebo kolokvia požádat vedoucího pracoviště garantujícího předmět o přezkoumání svého případu. Je-li vedoucí pracoviště garantujícího předmět zároveň zkoušejícím, přezkoumá případ daného studenta děkan fakulty. Vedoucí pracoviště garantujícího předmět, popř. děkan fakulty, rozhodne o žádosti studenta do 15 dnů a o výsledku studenta prokazatelným způsobem uvědomí*.
34. Studijní a zkušební řád v citovaném článku 22 umožňuje, aby se student v případě písemného zápočtu či kolokvia (dle článku 23 i v případě písemné zkoušky) domáhal přezkoumání svého případu. K tomu však v posuzované věci nedošlo. Vedoucí pracoviště garantujícího předmět, prof. T., sice na žádost žalobce reagoval, ale nedostál své povinnosti vyplývající ze studijního a zkušebního řádu a kolokviem ze dne 30. 6. 2016 se nijak nezabýval. V přezkumu hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016 uvedl, že *„při přezkumu hodnocení jsem vycházel z toho, že stanovení zadání písemného ověření studentských znalostí při plnění studijních povinností, jakož i hodnocení tohoto ověření je věcí odborného posouzení zkoušejícího. Vedoucí katedry do toho nezasahuje“*.

Z uvedeného vyplývá, že prof. T. zcela vyloučil možnost přezkumu písemného zápočtu či zkoušky (pozn. soudu: prof. T. v přezkumu hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016 odkazoval na čl. 23 odst. 5 studijního a zkušebního řádu, tedy na přezkum písemně vypracované zkoušky).

35. Následně prof. T. učinil vlastní úvahu o hodnocení kolokvia, dle krajského soudu však zcela obecnou a nereagující na námitky uvedené v žádosti o přezkum. Prof. T. žalobci toliko sdělil, že při přezkumu hodnocení vycházel ze žádosti o přezkum a z vyjádření zkoušejícího, ze kterého vyplynulo, že kontrola studia včetně hodnocení proběhla řádně a nevybočovala z běžných postupů. Dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by zadání bylo význačné, nesrozumitelné, neurčité, neodpovídající probrané látce nebo nesprávné a dále nebylo zjištěno, že by zkoušející postupoval podjatě, svévolně nebo způsobem vybočujícím z odborného posouzení žalobcem projevených znalostí a že by porušoval rovné zacházení. Dále neměl za to, že by byl porušen Studijní a zkušební řád Univerzity Palackého v Olomouci a Etický kodex akademických a odborných pracovníků Univerzity Palackého v Olomouci. Prof. T. však v přezkumu hodnocení studijního výsledku nevypořádal zcela konkrétní námitky žalobce, nevysvětlil ani, proč se konkrétně formulovanými námitkami zabývat nemohl.
36. V nyní posuzované věci tak lze přezkum hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016 považovat za ryze formální, neodůvodněný, neobsahující úvahu o konkrétních námitkách žalobce či přesvědčivou úvahu o tom, že i kdyby žalobce měl pravdu, nemohlo by to vést ke změně výsledku klauzury (např. z důvodu, že by žalobce stále nedosahoval potřebného počtu bodů, apod.). Takovéto úvahy v přezkumu chybí, přesto děkanka a rektor vzali za postavené najisto, že k přezkumu hodnocení studijního výsledku došlo a že vedoucí katedry řádně shledal žádost žalobce neopodstatněnou. S tím se krajský soud neztotožňuje.
37. Krajský soud má za to, že upravuje-li žalovaná přímo ve svých vnitřních předpisech právo studenta na přezkum písemné (nikoli ústní) zkoušky, zápočtu či kolokvia, musí k tomuto přezkumu skutečně dojít a vedoucí pracoviště garantujícího předmět se musí s námitkami uvedenými v žádosti o přezkum přezkoumatelným způsobem vypořádat. Teprve poté, co by se tak stalo, byl rektor oprávněn z takového podkladu vycházet a činit z něj závěry.
38. Z výše uvedených důvodů krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná nesprávně hodnotila důkaz, konkrétně přezkum hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016, napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Námitka týkající se nesprávného hodnocení důkazu je důvodná.
39. Krajský soud dále sděluje, že se nezabýval hodnocením úvah žalobce o otázce zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, jelikož neshledal souvislost s nyní posuzovanou věcí. Není úkolem krajského soudu vypořádat všechny úvahy uvedené v žalobě, netýkají-li se nyní posuzované věci.
40. Pro úplnost krajský soud dodává, že námitku podjatosti, kterou učinil žalobce dne 29. 5. 2019, nepředložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí, jelikož se jednalo o opakovanou námitku stejného obsahu, jako byla námitka podjatosti ze dne 14. 8. 2018. Tu Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 31. 10. 2018, č. j. Nao 234/2018-32, neshledal důvodnou a uzavřel, že členky rozhodujícího senátu nejsou vyloučeny z projednání a rozhodnutí věci vedené pod sp. zn. 65 A 72/2018.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

41. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Budou-li chtít správní orgány argumentovat tím, že u žalobce došlo k přezkumu hodnocení studijního výsledku, musí si opatřit řádné rozhodnutí o žádosti o přezkum hodnocení studijního výsledku. Z přezkumu hodnocení studijního výsledku ze dne 18. 8. 2016 závěr o řádném naplnění čl. 22 odst. 7 studijního a zkušebního řádu učinit nelze.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení plně úspěšný, a proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 3 000 Kč, které představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991, o soudních poplatcích (sazebník poplatků)]. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s., ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 30. srpna 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu